

מ"ת 47578/03/17 - מדינת ישראל נגד תאיר גאבר

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 47578-03-17 מדינת ישראל נ' גאבר(עציר)

לפני כבוד השופט גרשון גונטובניק
מבקשת: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד יעל הראל

נגד משיב: תאיר גאבר (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד קובי טולדו

החלטה (בעניין ראיות לכאורה ועילות מעצר)

לפני בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

1. נגד המשיב הוגש כתב אישום לבית משפט זה (ת"פ 47612-03-17).

על פי כתב האישום, המשיב קשר (עובר ליום 3.3.17) עם אחרים, שזהותם אינה ידועה למבקשת, קשר פלילי לגניבת כלי רכב. הוא והאחרים החזיקו ברכב, שנגנב קודם לכן (להלן: **הרכב**), ושהותקנו עליו לוחיות זיהוי מזויפות. עוד החזיקו מכשירי פריצה רבים, כפפות שחורות, חמש לוחיות זיהוי מזויפות ומחשבים לכלי רכב שונים.

ביום 3.3.17 הגיעו הנאשם והאחרים ברכב להוד השרון, פרצו לרכב אחר וגנבו אותו.

לאחר מכן, ובאותו היום, הגיעו הנאשם והאחרים ברכב זאת הפעם לקריית אונו. הם נכנסו עם הרכב לחניון תת קרקעי, ופרצו לרכב אחר במקום, במטרה לגנוב אותו. עד מהרה הגיעו אנשי משטרה, שהוזעקו לחניון כדי לעצור את המשיב ואת האחרים שעמו. ניידת משטרה הוצבה לרוחב הכניסה לחניון ושני שוטרים עמדו לידה. במקביל ירדו מספר שוטרים לבושים במדי משטרה לקומת החניון. כשהבחינו המשיב והאחרים בשוטרים הקרבים, וכדי למנוע את מעצרו, הם נכנסו לרכב, כשהמשיב יושב בספסל האחורי מצד ימין, ופתחו בנהיגה פרועה.

הם נהגו לעבר מתנדב במשטרה, כשהם מנסים לפגוע בו שלא כדין. המתנדב נאלץ לקפוץ לצד כדי שלא להיפגע מהרכב, והוא ירה מאקדחו האישי לעבר גלגליו. הנאשם והאחרים המשיכו בנסיעה פרועה וניסו לפגוע בשני שוטרים נוספים, שגם הם נאלצו לסטות הצידה וירו לעבר הרכב. במהלך ההימלטות, בהיותם ברכב, הנאשם והאחרים שעמו התנגשו בעוצמה ובצורה מכוונת בניידת החוסמת את החניון, הסיטו אותה ממקומה וגרמו לה נזק רב. לאחר מכן הם יצאו מהחניון במהירות רבה, ונהגו בנהיגה פרועה ברחוב תוך שהם גורמים לאזרח, שזהותו אינה ידועה למבקשת, לסטות הצידה כדי לא להיפגע. הם נטשו את הרכב באחד הרחובות בעיר, והחלו להימלט, כשהמשיב פצוע ביסבנו מירי השוטרים.

על רקע כל אלה כתב האישום מייחס למשיב חבלה בכוונה מחמירה (עבירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **החוק**)); החזקת מכשירי פריצה לרכב (עבירה לפי סעיף 413 לחוק); קבלת רכב וחלקי רכב שהושגו בעבירה (ריבוי עבירות)(עבירה לפי סעיף 413' לחוק); פריצה לרכב (שתי עבירות)(עבירה לפי סעיף 413' לחוק); קשירת קשר לגניבת רכב (עבירה לפי סעיף 499(א)(1) לחוק); והפרעה לשוטר במילוי תפקידו (עבירה לפי סעיף 75 לחוק).

2. לצד כתב האישום הוגשה הבקשה שלפני, למעצר המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. המבקשת טוענת כי קיימות ראיות לכאורה נגד המשיב, ובהן עדויות ראייה, קבצי וידאו, קבצי מצלמות אבטחה, תיעוד רפואי של המשיב; ממצא דנ"א של המשיב על מברג שנתפס ברכב שנפרץ בקרית אונו, ובנוסף, גרסת המשיב אינה עולה עם הראיות בתיק, לשון המעטה.

עוד טוענת המבקשת למסוכנות הנשקפת מהמשיב, שכן הוא פעל בחבורה, מתוך תכנון מוקדם ולאחר הצטיידות בציד רב המשמש לפריצה ולגניבה של כלי רכב. הוא לא היסס לבצע עבירות מסכנות חיי אדם, כדי לחמוק ממעצר, וזאת בגלוי ובאזור מגורים; עוד קיים חשש כי אם ישוחרר ינסה לשבש הליכי משפט ולהתחמק מהדין. במעשיו הוא הוכיח כי יעשה כל שעל ידו על מנת להימלט מאימת הדין תוך סיכון אחרים. המשיב ניסה ליצור אליבי שקרי באמצעות אשתו, חבריו נמלטו וזהותם שמורה אצלו, הרכב בו נסע עם חבריו לא אותר עד כה, וכל אלה מקימים חשש כי ישובש ההליך המשפטי אם ישוחרר לחלופת מעצר. ועל כל אלה יש להוסיף את עברו המכביד, הכולל הרשעות קודמות, ובהן הרשעה בעבירה של בריחה ממשמורת חוקית. בנוסף עומדים לחובתו עונשי מאסר על תנאי בני הפעלה.

3. קיימתי דיון בתיק במעמד הצדדים (ביום 29.3.17).

המשיב הסכים לכך שקיימות ראיות לכאורה נגדו, אך טען לכרסום בהן. עיקר טיעונו הוקדש לעבירת החבלה בכוונה מחמירה, שהוא המשווה משנה חומרה לתיק זה. המשיב טען כי לא ניתן לייחס לו אחריות לעבירה זו, שכן הוא ישב ברכב מאחור. קשירת הקשר הייתה לגניבת הרכב ולא לחבלה בכוונה מחמירה. הבריחה הייתה ספונטנית. לטענת המשיב תפקודם של השוטרים לא היה ראוי. הם חסמו את החניון, ואפשרו למי שנלווה למשיב לבצע את פעילות הגנבה ואז הפתיעו את הגנבים, ולכן אלה הגיבו באופן ספונטני מוקצן. הם לא רצו לפגוע בשוטרים אלא פשוט להימלט. בנוסף, התשתית הראייתית הקושרת את העורר לגניבת הרכב בהוד השרון חלשה. המשיב נפגע מהכדורים ומצבו הרפואי ברי. על רקע זה אין להתייחס לאישום זה כמערכ חבלה בכוונה מחמירה, אלא כאל אישום בעבירות רכוש, שאינו מצדיק מעצר. מכל מקום, ניתן לאיין את המסוכנות על ידי איזוק אלקטרוני.

המבקשת טוענת כי יש להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. הופעל שיקול דעת ראוי בהתאמת האישום המתאים למעשים המיוחסים למשיב. אין המדובר במרדף "רגיל" שבו לא נשקפה סכנה לחיי אדם. הוחלט להאשים את המשיב לאור הראיות שבתיק, ובהן ניסיונו להימלט ממעצר ומעיכוב, שגרר סיכון ממשי של שוטרים ואזרחים; נכון הוא שלפי הראיות המשיב לא נהג ברכב, אלא ישב מאחור, אך הוא היה עדיין שותף למעשים. עוד נכון שהבריחה לא תוכננה מראש, אך אין בכך כדי להפחית מהחומרה של המעשים המיוחסים להם. המשיב מסר גרסה לפיה היה ברכב בו נסעו חבריו במקרה, וממילא לא מסר כל גרסה המקנה לו הגנה כלשהי. לחובתו עומד עבר פלילי רלוונטי מכביד, ובכלל זה מאסרים על תנאי בני הפעלה, וכל אלה מעצימים את המסוכנות הנשקפת ממנו ואת החשש כי ימלט מהדין.

4. עד כאן טענות הצדדים ומכאן לדיון בבקשה לגופה.

5. למעשה, אין מחלוקת של ממש כי קיימות בתיק זה ראיות לכאורה לחובתו של המשיב. העיקר מצוי כמובן באירוע שאירע בחניון בקריית אונו. כאן קיימות ראיות ישירות הקושרות את העורר לאירוע באופן ברור:

(א) האופן בו נעשה ניסיון להימלט באמצעות הרכב מתועד היטב במצלמות שהיו בחניון.

(ב) המשיב לא הכחיש שהיה בזירת האירוע, אך הוא הציע הסבר תמים להימצאותו בה. הוא סיפר כי ביקש לנסוע לאור יהודה, והתעתד לנסוע במונית, ואז במקרה פגש "שני בחורים מטייבה, הם מוכרים לי בפנים, אבל אני לא מכיר אותם, אמרו לי בוא נקפיץ אותך. עליתי איתם בסביבות השעה 14:00 או 14:30 אני ישנתי ברכב ואז אני מתעורר על רעש יריות ומכות של תאונה והם שניהם צעקו לי תוריד את הראש" (הודעה מיום 5.3.17 גיליון 1 ש.14 ואילך). למותר לציין כי תיאור זה נשמע דמיוני למדי. מעבר לכך, מהסרטון עולה כי הדמות שזוהתה כמשיב לא נמנמה מאחור, אלא דווקא החלה "להתעסק עם האזור הקדמי של תא הנהג" (מזכר מיום 6.3.17).

(ג) לאחר מכן שמר המשיב על זכות השתיקה בחקירתו (מיום 14.3.17). השתיקה, כידוע, יכולה לחזק את התשתית הראייתית נגד המשיב בהליכי מעצר עד תום ההליכים (בש"פ 1748/11 יחזקאל נ' מדינת ישראל (פורסם בבנו; 2011) בפסקה 6 להחלטת כב' השופט עמית).

(ד) המשיב נפצע מהירי, באופן שמיקם אותו בזירה כמי שלא נהג ברכב.

(ה) מטבע הדברים המשיב גם היה קשור להגעה למקום באמצעות הרכב הגנוב, שצוין בתחילת כתב האישום.

(ו) הציוד שנמצא ברכב הגנוב כמובן מהווה ראייה נסיבתית כבדת משקל לחובת המשיב וחבריו.

ראיות אלה הן רבות עוצמה, ועוצמה זו עומדת על מכונה גם ללא ניתוח של סוגיית מעורבות המשיב בגניבת הרכב בהוד השרון (שקדמה לאירוע בקריית אונו).

6. טענת ב"כ המשיב היא שאין לייחס לו אחריות של מבצע בצוותא לאישום החבלה בכוונה מחמירה. טענה זו לא אוכל לקבל, לפחות בכל הנוגע לבחינה במסגרת הליך מעצר. יפה כאן פסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 319/88 יהודה אלמליח נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(1) 693, 698 (1989):

כאשר הנוכחות, על פניה, היא לכאורה סתמית ומקרית, לא תצא התביעה בדרך כלל ידי חובתה אלא "בראיות המורות על שיתוף פעולה ממשי או על שיתוף מטרה..." [...]. אך אם הנוכחות, כעולה מן הנסיבות האופפות אותה, איננה מקרית, יש בה –בנוכחות גופה – כדי להוות הוכחה לכאורה, שהיא אכן נועדה לסייע למבצע העבירה באיזו מדרכי הסיוע המוכרות [...]. ובמקרה אשר כזה מוטל על הנאשם לסתור את ההנחה הלכאורית, המסתברת מן הנסיבות, ושעל-פי ההיגיון ונסיון החיים מעידה היא עליו, שנוכחותו במקום ביצוע העבירה נבעה משותפותו לעבירתו של המבצע. משנוצרה ההנחה האמורה, הנאשם "רשאי להביא ראיות, או ליתן הסברים, שיש בהם כדי להראות, כי ההנחה ההגיונית אינה הגיונית כלל ועיקר, או כי עצמתה של ההנחה, לאור הסבריו, אין בכוחה לקיים את מידת ההוכחה הנדרשת במשפט פלילי" [...]. אם הנאשם נכשל בכך, והנסיבות המפלילות הינן בעלת משקל ראוי לשמו, עלולה ההנחה האמורה להפוך לראיה ניצחת, ובית המשפט יהיה רשאי לבסס עליה הרשעה בדיון.

דברים אלה צוטטו בהסכמה על-ידי כב' השופט ג'ובראן בע"פ 7632/05 **אלאטרש נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו; 2006), והיוו את אחד הנדבכים להטלת אחריות פלילית של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, גם על מי שלא נהג ברכב אלא ישב לצדו של מי שנהג בו בצורה מסוכנת.

בנוסף, לצורך הוכחת היסוד הנפשי בגין חבלה בכוונה מחמירה (סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין), אין צורך להוכיח שהנאשם רצה בתוצאה או חפץ בה, אלא נדרשת צפיות ברמה הנדרשת בפלילים (ע"פ 6019/09 **קילאני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו; 2010) בפסקה 5 לפסק דינו של כב' השופט הנדל); ע"פ 5492/11 **אלרחמן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו; 2012) בפסקה 24 לפסק דינה של כב' השופטת ארבל).

7. ב"כ המשיב תקף את שיקול דעת גורמי האכיפה בכך שהביא לעיוני דוגמאות למקרים אחרים שעירבו נאשמים שניסו להימלט מכוחות המשטרה באופן מסוכן, ולא הואשמו בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה (סעיף 329(א)(2) לחוק). הוא הפנה, למשל, לכתב האישום שהוגש לבית משפט השלום בת.פ. (ת"א) 17691-10-16 **מדינת ישראל נ' חאג' יחיא**. מטרתו הייתה להראות שהאישום החמור בו הואשם המשיב, אינו מחויב המציאות, ולמעשה מנפח את כתב האישום למימדים לא מידתיים. לא אוכל לקבל את טענתו של המשיב במסגרת הדיון שלפני. ככל שיש למשיב טענות לגבי שיקול דעת התביעה בהעמדה לדיון, הרי שיוכל להעלות את הדברים במסגרת ההליך העיקרי (ראו רענ ג די "דוקטרינת הביקורת המינהלית בפלילים" **ספר אליהו מצא** 529 (אהרן ברק, אילה פרוקצ'יה, שרון חנס ורענ ג די עורכים, 2015)).

ואשר לטענה כי השוטרים פעלו שלא כדין בכך שהפתיעו את החבורה, לא ארחיב. הפתעה זו אינה מבססת עילה לפסול במעשיהם.

8. הנה כי כן, קיימות ראיות לכאורה מובהקות ביותר, העומדות לחובת המשיב. בנוסף, עומד לחובתו עבר פלילי מכביד. אומנם הרשעתו האחרונה היא משנת 2010 אך היא מרובת פריטים, וכוללת עבירה של קבלת דבר במרמה; פריצות רבות לרכבים בכוונה לגנוב, ועוד עבירות רבות הקשורות לפריצה ולגניבה. הוטל עליו מאסר בפועל בן 60 חודשים, וכן מאסר על תנאי. עוד עומדת לחובתו הרשעה (משנת 2007) של בריחה ממשמורת חוקית.

9. לרקע הפלילי האמור יש רלוונטיות, כמובן, לעניין עילות המעצר מכוח סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: **חוק המעצרים**):

(א) התנהלותו העבריינית של העורר בתחום עבירות הרכוש יכולה לכונן את עילת המסוכנות בהתאם להוראות סעיף 21(א)(1) (ב) לחוק. אכן, סעיף זה אינו מתייחס, באופן ישיר, לעבירות רכוש אך בעניין זה יפים דבריו של כב' השופט עמית שפסק בבש"פ 45/10 **מסארווה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו; 2010; בפסקה 6 להחלטה):

כשלעצמי, אני מתקשה לקבל את הטענה כי בכל מקרה של עבירת רכוש יחידה או עבירת רכוש לא מתוחכמת, לא קמה עילת מעצר. יש בגישה זו כדי לעודד בעקיפין ריבוי עבירות, שהרי כל שרשרת עבירות מתחילה בעבירה הראשונה, שמא יאמר העבריין לעצמו כי אין סיכון שייעצר ב"מכה" הראשונה. "פתאום קם אדם בבוקר ומוצא..." שמכוניתו חלפה עם הרוח, או במקרה הטוב, נפרצה ותכולתה נשדדה. חוזר אדם לביתו בסוף עמל יומו ומוצא כי מאן דהוא חדר לפרטיותו ונטל את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. מי יעמוד את עוגמת הנפש, הרוגז וחסרון הכיס

שנגרמו למי שנפגע מאותן עבירות רכוש, שדומה כי ליבנו גם בהן, והסטטיסטיקה של העבירות הלא מפוענחות בתחום זה מדברת בעד עצמה. אין לראות בעבירות רכוש, כמו התפרצות לדירה או גניבת רכב, גזירת גורל שאין לה מענה בחוק ובפסיקה.

ודוק: אין בכוונתי להכניס בדלת האחורית את העילה של הרתעה מפני עבירות שהן "מכת מדינה", עילה שהמחוקק השמיט מחוק המעצרים. אלא שהעבירות של גניבת רכב או התפרצות לדירה, גם אם אינן "מתוחכמות", הן מסוג העבירות שיש בהן מסוכנות אינהרנטית נוכח הפוטנציאל להתפתחות אלימה. פריצה לבית או לחצרים מערערת את הבטחון האישי של הציבור וגניבת רכב עלולה, בהאידינא, להפוך חיש מהר למרדף משטרתי על כל הסכנות הכרוכות בכך.

דברים אלה יפים לענייננו מכוח קל וחומר. כאן אין אנו עוסקים בעבירת רכוש יחידה, אלא בשורה ארוכה של עבירות רכוש.

ב) לצד עבירות הרכוש באות הראיות לכאורה ומראות עד כמה יכולה פעילות עבריינית בתחום הרכוש לזלוג לעבר התנהלות אלימה ומסוכנת. ראו את המשיב וחבריו, וכיצד לא היססו לסכן חיים אגב ניסיון ההימלטות אגב ביצוע עבירת רכוש. התנהלות זו מבססת, כמובן, מסוכנות בדרגת חומרה גבוהה.

ג) הראיות לכאורה העומדות לחובתו של המשיב, ומכלול הנסיבות, מכוננים גם את עילת החשש מפני שיבוש הליכי משפט והתחמקות מהליכי שפיטה. כך, לחובת העורר עומדת העובדה שניסה להימלט מאימת הדין תוך סיכון אחרים. לחובתו עומדים גם שני עונשי מאסר על תנאי בני הפעלה (8 חודשי מאסר בגין עבירות רכב והחזקת מכשירי פריצה; ו - 5 חודשי מאסר על תנאי בעבירות כלפי שוטרים). לבסוף שותפיו של המשיב לא נתפסו, וקיים חשש כי המשיב ישבש את המשך החקירה בעניינם.

10. בגין כל אלה קמה עילה להורות על מעצרו של המשיב מאחורי סורג ובריח. הדיון הבא בענייניו יוקדש לבחינת השאלה האם יש מקום לבחון מעצר בתנאי אזור אלקטרוני או חלופת מעצר בעניינו.

ניתנה היום, י' ניסן תשע"ז, 06 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.